

[Knud Damgaard.]

mere, end den er værd. Det er lige netop det princip, der er nedfældet i boligaftalernes bestemmelser, og der er derfor ingen virkelig grund til at kritisere grundejerforeningerne og Lejernes Landsorganisation for den skitse til fastlæggelse af disse forhold, som vi her i folketinget valgte at følge. Den var logisk, og ud over dens økonomiske indhold var den et boligpolitisk aktstykke med væsentlige fornyelser og fordele for lejerne.

Det er derfor heller ikke så tilfældigt, at det boligforlig, som blev indgået mellem S og SF i 1973, indtil forveksling lignede de nu gennemførte aftaler på dette område. Det var nemlig den samme opgave, der skulle løses, og det var den samme skitse, man brugte dertil. Derfor har jeg lidt vanskeligt ved at godtage den negative holdning, der kommer til udtryk fra SFs side i denne sag, og måske i særlig grad lidt vanskeligt ved at godtage den stemmeføring, hvormed indvendingerne føres frem i det daglige. SF viste jo i virkeligheden realpolitisk duellighed ved den lejlighed, hvor man indgik dette forlig, og det er en afgørelse, jeg mener man bør prise SF for.

Endelig må man, hvis man er kritisk indstillet til aftalerne, samtidig spørge sig selv: hvordan havde de boligaftaler set ud, hvis ikke vi fra socialdemokratiets side havde medvirket dertil? Det havde næppe været en ordning, som vi havde syntes særlig meget om, når man ser på den sammensætning, folketinget har i dag.

Så vil jeg gerne føje til, at uden at blive for teatralisk er det vel egentlig rigtigt at spørge, om demokratiets overlevelsesevne egentlig ikke er betinget af dets evne til også at løse de opgaver, som skal løses, også dem, som nødvendigvis må blive upopulære blandt mange. Det er min opfattelse, at boligaftalerne er et bevis på demokratiets funktionsduellighed, et forhold, vi alle skal være tilfredse med.

Det var i boligaftalerne en vigtig detalje, at der skulle være paritet imellem lejer- og ejerforhold, og med de ændringer, der nu gøres i forbindelse med huslejestigningerne, er der samtidig fremsat lovforslag af ministeren for skatter og afgifter, der betyder, at der for ejerboliger lægges loft over stigningen i boligudgiften. Dette foreslås således, at lejeværdien for indkomståret 1974 til

indkomståret 1975 højst må stige med 35 kr. pr. m² etageareal.

Det er mit håb, at vi, når disse lovforslag er gennemført, snart kan få ro om boligaftalerne, samt at lejerne vil begynde at glæde sig til, at de nu er sikret, at de 25 pct. af det, de betaler i leje, nu går til vedligeholdelse og forbedringer af deres egen bolig. Alle vil kunne glæde sig til, at det voksende forfald i boligsektoren bliver stoppet, og at vilkårene for tilværelsen som lejer bliver præget både af det nye beboerdemokrati og af tryk ved uopsigelighed og perspektiverne i den frie bytteret.

Jeg skal anbefale disse lovforslag til hurtig behandling og vedtagelse her i tinget.

Christophersen (V):

Jeg skal søge at fatte mig i samme kort-hed som den foregående taler og sige, at de lovforslag, som vi her har liggende, tilsigter at løse det særlige problem, der er opstået, fordi det ændrede lejeprincip har ført til stærkere stigninger i en del af den private udlejningsmasse end oprindeligt forudsat, og som følge heraf rejser der sig også andre problemer, først og fremmest omkring reguleringen af den forudbetalte husleje. Efter vores opfattelse bøder forslaget om ændring af lov om midlertidig regulering af boligforholdene på disse vanskeligheder, sådan at vi nu får en optrapning af lejeniveauet, af lejestigningen, over en så rimeligt lang periode, at de lejere, som ellers ville kunne blive påført nogle alvorlige økonomiske problemer, får lejlighed til at tilpasse deres private økonomi hertil.

For det første er det sådan efter lovforslaget, at den maksimale stigning pr. m² nu 1. juli bliver 25 kr., og så kan resten først komme om 1 år. For det andet spredes reguleringen af den forudbetalte husleje over en 12 måneders periode, som først begynder 1. oktober. Det er en ordning, som vi er tilfredse med, og i den forbindelse har vi ikke nogen indvending mod, at man samtidig fastsætter en grænse for, hvor stærkt lejeværdien pr. m² af egen bolig kan få lov at stige fra 1974 til 1975. Efter vores opfattelse er det måske et meget begrænset problem, man her er konfronteret med, men vi vil da ikke afvise, at der kan være kategorier af ejerboliger, hvor en uheldig sammenstilling af vurderingsstigninger, af boligens størrelse